

have bevilget deres Skolelærere meget betydeligere Summer, end de tør bevilge efter de Herrers Forslag. Det er for mig en meget betænkelig Sag, at indskrænke Communerens Ret paa denne Maade, det kan let føre til, at man gjorde noget Værre for dem, man havde tænkt at gøre noget Bedre. Der er nemlig i denne By — den endelige Afgjørelse beroer blot paa Indenrigsministerens Approbation — bevilget de Skolelærere, der ere bedst afslagne, 100 Rbd., de andre 60 Rbd., og de ringeste 50 Rbd., og der er upaatvivlelig, efter hvad jeg kjender til Forholdene, taget Hensyn til, om de ere Familieforsørgere eller ikke, hvad jeg forøvrigt ikke finder i sin Orden. Jeg maa derfor for mit Bedkommende erklære, idet jeg henpeger paa denne Omstændighed, at jeg synes, at vi ved en Bestemmelse som den foreslaaede binde Communerne for meget; det forekommer mig, at naar de faae den Frihed, vi ved en anden Lov have tilskikket dem, nemlig at kunne yde Undersjøttelse under Dyrtiden, at de ville have fuldkommen Opsfordring saavel herved, som ved de Udtalelser, der have fundet Sted i Anledning af denne Sag, til at handle. Derfor vil jeg stemme imod det Ændringsforslag, som foreligger.

Gram: Det gjør mig ondt, at jeg ikke var tilstede for et Dieblit siden; jeg blev i Anledning af en Forretning udkaldt, da mit Navn blev oppraabt som den, der havde begjært Ordet tidligere. Nu er Sagen rykket saalangt frem, at det vilde være urimeligt at forhandle den vidtløftigt. Jeg skal derfor ogsaa fatte mig saa kort som muligt. Jeg har kun et Par Ord at sige om det Forslag, som er stillet under § 7, nemlig med Hensyn til Søetatens faste Mandskab, og den Sum, som man har foreslaaet, skal bevilges det som Tillæg i Anledning af Dyrtiden. Det forekommer mig, at den høitærede Ordfører ligesom bebrejdede Ministeren, at der intet Ændringsforslag forelaa, og at han selv ligesom gjorde en Undskyldning for vor høitærede Formand, at han ikke burde udtale sig derom. Imidlertid haaber jeg, at det maa være mig tilladt, at udtale mig om samme Sag. Saa sandt nemlig denne Sag staaer i en vis §, som foreligger her i Loven, saa behøves der i mine Tanker ingen Und-

skyldning for, at man udtaler sig derom, og man har jo dog ligesaafuldt Ret til at stille Ændringsforslag til 3die som til 2den Behandling. Villigen skal jeg erkjende, at det er vanskeliggere at faae samme gennemførte ved 3die Behandling, og at det i Regelen er onskelig, at de Ændringer, man ønsker at foreslaae, komme tidligere frem. Det var ogsaa min Hensigt til nærværende Behandling at have stillet et lignende Forslag, som nys omtaltes af den høitærede Marineminister, nemlig at Summen forøgedes i det Mindste til 6000 Rbd., og jeg skulde have gjort det, hvis jeg havde havt de Oplysninger, som jeg nu har, men som jeg modtog saa sildigt, at Tiden til Ændringsforslagenes Indlevering var udløben. Nu veed jeg, og kan ikke undlade at udtale, at den foreslaaede Summa, 4000 Rbd., paa ingen Maade kan komme Søetatens Mandskab saaledes til Gavn, at det kan have nogen væsentlig Betydning som et Tillæg i en saadan Dyrtid, som vi nu have. Det er saa lidet for den enkelte Mand, naar denne Summa skal fordeles paa dem alle, at jeg virkelig ikke kan indsee, at det vil kunne nytte og gavne ham synderligt. Jeg vilde helst, at man ogsaa her skulde have fulgt en bestemt Regel og tillagt Søetatens Mandskab et lignende Tillæg, som tilstaaes Statens Bestillingsmænd i det Hele. Jeg tør maaskee endnu tillade mig at tale et Par Ord med Hensyn til det Forslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 5te Valgkreds (Frelund), hvori der staaer: denne Lov finder ogsaa Anvendelse paa de Embedsmænd og Besjente, som staae paa Bartpenge. Jeg veed ikke, om jeg turde rette et Spørgsmaal til den høitærede Finantsminister, om han ikke muligviis vilde gaae ind paa Forslaget, om man dertil søiede: Pensionister. Jeg mener, at Staten i Grunden har samme Forpligtelse mod dem, der ere afgaaede, som mod dem, der endnu ere i Tjeneste. Staten bør efter Omstændighederne sørge for dem. Naar Embedsmændene ikke længere er istand til at tjene Staten, afgaaer han med Pension som en Forsørgelse for Fremtiden og som en Godtgjørelse for den Tid, han har tjent — ofte for saare Lidet, — og der er vel ingen Tvivl om, at Pensionisten i de fleste Tilfælde er mere